

Begravning

Beträffande själva begravningen förtär sig mitt minne på detta tillfälle. Åtminstone då utrymmet var frångått gästerna många i det gånge för den lilla, som kunde husera till, att göra sig så lita som möjligt för att inte vara i vägen. De gamla satte stort värde på att många skulle följa den till gravan: "li-steras" bli stön, med många öja - skjutna när man kunde i vänt av folk när man gick - "Man ville komma med her i jona" - därför var också all släkt - alla både dötter och söner där, vilka i sin jämsamt var, flyttat till annan plats, de forna grannarna, som hade förtroende fram för de nya med. Man "stör ihop" så mycket folk man på något vis var i tillfälle till för att på så sätt åstadkomma det man menade med en hedertlig begravning.

Det är en annan begravning, då Per Tuhrs syster i Järborga var död i begravdes året därpå, under liknande former, endast större tilltag i allt, som står klarare för mitt minne i som jag i stället ville skildra så som

det Tedde sig för 6-åringar. Det är också den enda begravn-
ing i gammal stil jag kan personligt minna är,
omedelbart ännu föregick man till nyare mer dansare
former med "ganes br" pepparsaramella i vin för
akter n. ft. mynndigheter som hade sin tid för att sedan
åter försvinna.

När man åkte till denna begravning hade man förning-
en med sig, det brukades när man var långt borta ifrån
i sin "faster i Jndberge" haft mjölk kaka vid vägerskans
begravning där hon var med skutan till Lökadans tillbehör.
Det fanns den älskade lilla i bröst för att åka kaggarna
bryggan med "mårslaved" stod faktiskt det skulle 6-
åringar se till så det inte stjälfte där vägen var stenig.
En ättling som passerades på vägen mellan Brumby & Leds
vägen. Allt här kallad, kom man alltid att tala lite om när
den passerades, där hade nämligen en gång tagits jod
är den bröken att fylla med när man byggde en värdstela-
gen gärd med präst för att tvättning i gärdens blev sjuk.

varför gelora äta brödet upp i jorden fördes tillbaks, när brödet
ändå inte tillräckande planterade man högar för att hicka
höga/jelken. Det hjälpte ändå inte utan komman dag. Denna
handelns lag inte längre tillbaks. Tiden än till för den
na tid alltså på 1820-talet i en därför allmän hand i
kon. Trots så fort man sig den planterade högar.

Man kan fram: god tid samlingstiden var viktigt till-
tagen. När man kommit in genom porten ströde på de
stora alvarna utanför fästet som varit i längderna m-
stofts den stundtals gäddplatser nu som för mer allt annat
var sig olik, bandhinder inman för porten var tyg utgång
var den förtyllad så att det var svårt alla var den för tiden
under från sin plats från vilken man kunde se till att
bete dem som ej kunde till platsen i vissa vid vilken sida
man hade sin plats; den stora gäddplatser var alldeles full
med skjutna, det var slaktstund, utanför porten höll en lång
rad grannarnas grannar som stiftade sig på de. Tills
i förtägan i ute i sammastugan stodo brinnerna i

svärlöda, smuliga i kända finare festskeft - andra i
småttre festskefts klänningar. Där den gråaktiga brynna
varpen lyfte i gurn, andra åter, i finare höfttygs klänning
ar med svärlöpp kring hals i armar ö svärlöda på
lunndena med eller utan en vit bant inunder, det svärlöpp
vita var de baktogt helt nyas. Tygsta ö högtidliga stoda
där umt väggarna sedan de blivit smittagna av uppas-
se ö uppasesser, samt gått omkring ö kalsat på alla ö
smokit kaffe. Gäringer blev så med sin en stund de
kon sedan fönningen blivit omkändesagen måste se till
kon det gått und kaffe i minsta under den braggiga
fänder. Vackarna finge allt efter som de kommo en
malotts-besk med en sockerbit en allmän gammal sed.
Allt efter som flera gästas antalsde gingo de omkring ö
kalsade på alla de komma ö så samtades man ut i sm-
marstegen där bistan stod på ett par med vitt klädda
stolar mitt på golvet som var strökt med kockat grann
grann, även en normannia eller kalifornisk sedan.

Jarums här i gårdens egen trädgård som var jämförelsevis
stor & mycket & tillräckligt utrustad på Karl och hans v. Mollers
tid då även husen var byggda ^(utrustade & bemannade) de var så pass
stabila att de efter en kort dröfta timme kunde vidta ut-
läsning uppbyggdes i den gamla grunden i endast delvis för-
nyades för fönstren i hela huset trängde tjocka loken
så att hela byggnaden i mitten, över de andra rummen
mitten sängar delvis blocka & överallt där de kunde ske
var det klart med vitt, alla gäststolar såväl de vid
kistan som i resten var pryddade med perser var
i vitt papper.

Så stod man runt väggarna i sommarstugan & tittade
på något. Ingen talade högt, endast lågmält. mest om
den dröas liv, hennes tjänster & dygden. Någon kunde
lyfta en flis ur ett lock & titta ut på gården & så gick
en viskning här den ene till den andre, det var lockarna
skallarna, några av gästens tjänstemän. Trädgårdens vä-
rden som kom för att följa gästens kanske äldsta anunda
hos

Till graven i när de blivit möttarna så som det passade att ha
en "stunds personema" o ännu de, följde ut de manliga gäs-
ter som först kallat till i skogen ute på gården i lite väntans
kommit ut i skogen knappt liksom i skogen i skogen
började o skolemästaren läste en bön i kyrkans kyrka
jagade, kvinnorna meg i männer begade när amon sådes
Så fick man se den dolda en sista gång, först hade en en
är en annan en hemmer väner o andra gått fram o lyft på
ursikt kläder, men om fles det en sista gång, lockit lades
på o det var tid att antända jorden till kyrkan. Den dolda
sonen var hemme med de vita "likhankle" som fanns i
våre gläd i oss orsedde enbart för detta, långa smala
dubbe med frans den spets i ändarna som lades upp öfver
axeln i den mitt för oss andra gående sedan "hankle" lög
unda kistan Det var red att de närmaste anförantarna
eller de som annan stols den dolda närmast skulle bräa
den dolda till graven när man g, som ett par tiotal i först
var den dolda hela vägen till kyrkan, de alla stanka kyrkan

fick tulla om att bära, då var man bistar i alla sina östeg in under den.

Under den här beskrivna avskedsstunden (där ibland även präster var med) var det stort av folk enda ut på gården då alla ville vara med så gott utrymme tillät för att tåna men ej alla kunde få plats, men när bistar blivit uttärta till livrägnen skryddade alla var till in skjut som ej alltså var så lätt att hitta, då knoparna sedan de blivit förplögade med något vitt ordnat sig någonlunda för asfärd.

Först kunde "prestavarna" ett par någö grannar eller annars ansedda män från gården till skolmästare i ledning de sedan livrägnen, så den närmaste släkten, så långt fanns någon loka i staden, men sedan gäldade det för de utaför hållande att se nog upp när sist skjutben kommit ut så man ej kom in bland släkten. Där kunde också bli lite tecknande i knusande mellan grannarna om vem som skulle föra i sedan under för under då ingen ville bera för någon som kunde vara sig till närmare till gamla grannar

ägde förtärliga kamfer myr i äldre före yngre. Långt par-
lamentarande var det i Tid Tid, men ändå kunde det bli
märkbare luckor i stansen som tydde på obehörighet. Men
jag inte stanna med besvägen, det betydde inte något.

Men många skjutningar här fanns det jag men sakert var
det en tingsställe, man försökte räkna dem vid någon kyrk-
an vägar, men det var ej så lätt när man sjöts var i mitten.

Utom ständigt räkna dem i ordens åttningen av heders-
bevisningar var det den dida blev efter antalet "oja" skjutningar.
Man kunde helt sakta den väg fram som varit den didas
kyrkoväg. Var en en person där gjorde man allt för att räk-
na till hemmet med den för att processionerna skulle gå ut
därifrån i kyrkovägen följande, något som många gånger
ledde till att kyrkan fick passeras först en gång för att
föra den dida till utgångspunkten, eller, man kunde den
dida längre bort på den plats där den skulle vila för
att följa gammal tradition. De var misstänks med likfärdiga
stannade med processionen passerade, det kunde också

härskade man
likt P. G. S.

Tu vanligt /albrekt, men visde vändad för tiden.

Utgåttigheten i kyrkan gick i stort sett 6-åringen förbi
de kommes intresse kom att upptas av det för henne nya
i den närmaste kyrkan. Jämst glassmätningarna i

Jönstons bakom altaret i Källstorgskyrkan, kom hade förut
endast sett det av en yttre och dekorerade timas mätare i väggen.

Skumpas kyrkas kom mätade Jerusalem med sitt kors av
trä i fröglada stälände ut, men så mycket minns
kom att man sade att det var den första jändfästning
man varit med om som förättats inne i kyrkan. Vid
nästa glassättning hade man då ofta vad jag tin redan
gått igen den gamla seden att gräva gravar så att
~~lämnade stego~~ att ett par hundra stego ned i gravar för att
lägga enbart bistan, men jag är inte säker därpå. Det var
det emellertid med att de manliga gästerna stöttade
igen gravar innan de lämnade kyrkogården, men så ha-
de inte långt därifrån varit sed.

Så gick jorden tillbaka till "älskaren" i skapaste förut

När man kom tillbaka blev det en ganska lång orolig stund innan hästar blev installade i ställen eller i granngårdar, yttre kläder, byxor i sjalen placerade så att de kunde åtas jumar, med uppsatt lyåp, Männens låga hattar kunde i förtäringar välla en hel del var när ägarna blev uppmunda i g. kom att "se så gränt" utan förbytte i g. Kände igen sin egen skorsten "den som man begränsade folk i".

Senut resider kom man dock in i den varma stugan, man folken i den helka sommarstugan som nu även rikats med en i omdanats till matsal i som de själva bjödo på ena upp, något som lyckades så bra att de efter måltiden måste ut i "våla sig". Gästerna stads packade bring tuggarna, spiltvader var bara att i bostad folk nu stodo på andra sidan förstugan i framför oss stodo de långa bänken med stolar i bänken, ibland bräda lagda i stolar när g. de egna eller låga vittplatserna räckte till, vanligt vid mörkrets bnd. Med jämna mellanrum låg bänken mitt stads gästerna bakre, speltbaker med int. pikt.

och kakor med voss i bors samt däremellan smörslagen
samt talenken högt upplässta med hembakad bröd:
stora rejält skivor, ost i bors samt däremellan smör-
slagen i kladda stakar. Bästna reovitta bröde förekomma
mer de fingo i regel då bror som en pyntad de mar-
var var dävid i endast några ständ person gjorda brö-
ar den. Här var man gammalmodig i de färdig i helen.
Man använde den stora med färdig med spets
som redar skulle komma att tjäna ett annat ändamål.
Kännaas för att alla kakor skulle in i pynta brödet i
man fick vore mycket nog så man kände alla de var i
in brinna väntade att få se sin del. Slaktens kakor
stod i det bröd där de främsta gästerna skulle ha sin
plats i de undan för undan med grannar i utrusti-
ngens kakor i munnens bröd. Kommer de till de efter
var deras kakor i smörslagen var placerat i makt och
det är i de bröden så mitt öppna konversation om kakor
i beträffande varandras kakor i smörslagen. Längs banten

Stads i långa rader dubbla Talarikan de flata på de djupa
i för en gång drömen till stanset öppnades (här lagades
mellan i öppen oldstads i sammans de inga spis (armar)
kom det en kändig doft av pepparvatten och m.m. som gån-
de att skärningen som i på något vidare i sig den de-
gen. De glädjen over att på följa med företaget och naturligt
före upfanden tidigt på morgonen (man skulle ju vara i
unesgåsen en god bit före middag) hände sig ganska nog
det sig emellan tid in i midliga tid innan man kom till
buds för nu följade det oundvikliga kursandet. Tur-
gandet, man bjöd till buds såbrutet men ingen utom
närmaste släkter linsammade bjudningen i som dessa
måste delts i frugoringer, ingen ville gå före den andra
ingen ville anse sig bjöts stå den dröde närmare eller
något trappsteg längre på rangskalan än den andra, här
var det nämligen både släktskap, även härman soci-
al i ekonomisk ställning i ålder, längre den kortare här
bekantskap med den dröde m.m. om om det så gånade, i

i den ena drog fram den andra / i beträdan för att / i glän och gi
fne medan denna i sin rida misstänkte att den andra in-
nerst inne ändå ansåg sig gäls till närmast till. Si kom
de man till i knuffes i bräke. Åter att komma utgåva vem
som skulle sätta sig först för att till sist ja var annan om
armen gå fram. Medd i sätta sig samtidigt i sådant
upprepadet ideligen, smuliga måste med mils våld tränga
med vid brudet. Denna ceremoni om man si ja kalle
det skulle owillkorligen genomgå sinna man kom till
bruds i man brjode att bjude till bruds med tanke på
den tid det tog. Si var man då äntligen kommen i i vid
brudet i där kom man att stanna en rundlig tid. Säkert
var alla nu efter flera timmars festa brungiga, men kom
man skulle ändå visa sig netta på det i knusen, den
en skulle inte vända än den andra, det var fint, man var
si måtte kunde mest ha en liten smula i måste tränga, hjälpa
slutlig si låtet om för mycket man jät ändå i god jord. Den
okända medfride när duken breddes på knöset i man breddes

ipåts många av det fämsatta brödet i minstansen. Men det
ett minskar som var de brödet att brömmarna, som fick
de brödet på ett bröd, och många ta hit på det, tog
man på det i det fick stå ordet som pyntad, och tog de
mitt i frisktigt i mörte i abtade sig usga för att minna
under det de stodo i stort och nästan vrida kroppen efter
måltiden, mannen däremot grävde under vid kanten
pän olika när de tog sina försvarliga blickar, så
att det ibland hände att den övre delen på ett utåt
brödet på upparsken fick taga det i lagga det i kroppen.

De kom mest i gång, många gånger var det de olika
minningarna eller bazarerna olika stället i ge-
nieting av bakor på lika många ägg eller två samma
pris, eller vanliga brömmen som man kunde ta i spelt-
bakans bakett, och dessas olika stället berodde på vilken
brömmen som bakat den, om hjälps det i gång.

De kom det in pepparbrödet med hög mörstig sås, så
då man togade den endast på stället bygg den. De stället

här?
V. A.S.

Fällisbarnen Tox böt & där blev ett långt uppehåll medan
allt sköttes undan mellan rätterna. Så kom det så små-
ningom in röpa med kring. Efter en lång stund byttes
Talerikar & det varredes stek av körs & lamm. Efter
rätter bestod av isgryns pudding med saftas de
enbart isgrynsgröt ovent. med rågröt, brjoda bli för
simpelt. Under tiden hade den manlige uppskasser
någon av rökens ykesmän, skräddare eller så med
skott plankan för man folk.

Man får inte förstå det gått för detta åfärde. När
man hunnit så långt var 3-4 timmar gånge & en
dugg det åfärda, bekorta. Framför varj nörre som
haft baka som skulle skäras, satte fram en Fällisb
med fäskare kniv, allt vad kaset kunde uppbringa
av "ulländare" & brödknivar, & nog även för andra m
let lärade med något bitt i horn i bänk, de baka
na var minst ett dussin. Så stakdes baka fram
för var sin ägarinne & det gällde då för uppskasser

Att hälla vatten på en ög' beträda präga. Det var något
en en ceremoni när man skulle skära katterna, ett
stolt ögonblick när hon fick saka fram sig om den
kunde ömga någon annan, något som också var
upptar till övriga, i gott kunde ge upptar till att den
en immen sig kunde ömga en annan mästare.

Att ståt helt stycke skulle följa med tillbaka hem
på jättar i när det var en scheckkaka i flera lag var
det endast att lyfta vatten över delen på Tallriken det
var bestämt att den skulle ägarna ha, men beträffan-
de spettekorna var det värdet, det skulle en lagom
topp skäras av i att ta till den lagom hjält var inte
si läst man ville innerst inne gärna ha en bra topp
men skändes på samma gång för att ta till den för
sten i dröjen fick man hjälpa varann, helst om en ö
armen var särskilt svårt att skära dessa vridelade
korna, si kunde man hjälpa åt i på en annan att skära
en toppen: det kunde si bli till belåtnhet. Men vänta

även ha i tanke att bakarna delades så att alla fingo en bit.
När äntligen bakarna frigade bli skurna i åter beslagade
alla ordnade på sina platser skickades de undan för undan
när bröden med bröjans lera ägarnas. Alla skulle ha en
alla i äran av alla brunn-forma bakor, som man sig of-
ter var de frigade bjöd för att veta vem det var.

På småningom samlades en hög på upp emot åt tjugo tal-
ketor i bakstugan där var i en. Någon liten bit förändring
till det en som bjöds men för örigt knöts det samma
till att bakstugan i den stora nådduken, som egentligen
var avsedd för detta ändamål i vår måltid var
över var det fullt med de lifva knyten i försterparma-
na bakorn bakarna där var ö en kände sin knyten.

När äntligen skolläraren (jag kan ej minnas om prästen,
Bosson, var med, men tror det ej, prästen Jegeren brukade
vara med vid sådana tillfällen) spengit för maten "o man" ^{en psalmen!}
rest sig från bordet var man ganska stelbent, helst om
man rullat på en bräda, då hade nämligen återstod

högst i 4-5 timmar med långa uppehål mellan rätterna. Ja
länge en mältid varade ju länge väderades den, man
satt till bords så o så länge hette det dock var det visst inte
mångalen så man förtärde som doggordet något utan
kanske snarare att det var så många gäster att det tog
lång tid att betjäna dem. Som uppehållet mellan rätterna
var långa i det inte var frist att ta mycket för sig av dem
var man visst inte mer än mätt när det blev om över
i det en ganska säker och flaklig uppfattning att för att
man skulle i sig massor av mat under hela denna tid
vid den tidpunkten som var avser. Uuden tages jak som
drick, men den går man åt på i talade om dem efteråt.
När man så som upp på landet skulle man ta i hand
o ta och för maten. Man togade först den närmaste
släkten som stodo för beqvämheten för maten i redan tages
gästerna varandra i hand efter som de sågade omordna
i ta och för sällskapet. Det blev ganska trångt i vilse
när man gick om omordna när var o en fört skulle såke

upp de anhängiga till den dolda, i seden att hålla reda på vilka
man en gång tagit i hand en gästerna, inte gränna någon
i inte ta en flera gånger, då blev man skräddad åt.
Det var en viktig ceremoni detta tackande i de första
som just vid denna tid pågick bruket i endast tack.
de värdfolket blev ansedda som högfärdiga, de bästa
med tradition och höll sig för mer än andra, "Första folk" "höfstdagsfolk"
I smärningarna lät de det: pågick bland de tackande
de karlarna tydde sig ut för att "lyfta på sig" eller som
man för sade: "Slå på" - vara på sig i för mer än att spjuka
med ett uttryck på försenad tid. Sedan dröjde det inte
länge för en sommaren, när det inte var vid den
"granna tiden" så de kunde gå i kroken och se om
frjåde slå sig mer i tyng samman och bilda kottar
och talas vid en ord som intresserade dem, vad de vänt
av klänningstyg i ylle i haloylle, slätt eller äta sullen
(= med 8 orter) samt pågick där ordnat eller väskan till
karlkläderna, pågick sammanställningar, det smärninga

alla melerade badmatet som då anlöst det färgade blå, vackra
dessa sandningar förblåden i underbjolen, prova skulle by-
tas i mörte skiftas när man sågades bäst. Där pratade
om Från, gäss, lamm i kycklingar, gylttar o besvär-
liga bamsänger (Ät mycket om kuddat ämna), en hel del
om den döda, hennes långa storsamma liv o hennes
sista stunder. Hon hade aldrig varit särskilt sjuk
men de sista dagarna o riket stiga upp. Den sista
morgonen av sitt liv hade hon, som hela tiden njöt
starkt sitt livskile, befallit att man skulle baka grot o
vidan baka kaffe i njät assmakat o godkänst det.
När man frågade om som skulle bjudas på maten o
kaffet svarade hon att det skulle ringarna, o när
man då frågade om man skulle ringa för svarade
hon: "För ring" i hade sig mer o drig. Hon hade verk-
ligen fått ring för henne omedelbart o ringarna blev
frakterade med det hon njöt ställt om. Det ansågs med
full rätt för egen domligt. Om det då ännu om ocd den

ett ringarna skulle brytas och jag menar att det varit
redan under någon del av den gamla leonad är säkert
annars hade det aldrig kommit för henne när den
kände slutet velkas.

Tiden blev lång för utövningen att lyssna på brinnan
nas prat i kyrkan sig ut i sommarsugan. Den var för
monfolken. Den var fullt av tröskor i stämningen.
Var till, vilket steg i jätt, men dock Todd, kring
kom i ett vatten i saken strid samman, någon bild förman
i mer i den stora veldade sommarsugan. Något kort-
spel minns jag dock i på detta tillfälle, men det
förekom vid denna tid både kortspel ofta vinnare
sedan prästen, om han var med, rest hem. Ö. eigan-
rörning i processionen till kyrkan, kanske var det så
som var fast det undgick sanningen.

Vid denna tid var Yndbaga sockerfabrik i beträddning
och bland gästerna fanns även de som hade säsongsartida
eller vara anställda vid bruket och de hade till för att bli

Vad är det
intressant! a.s.

medelpunkten i sällskapet, då man var glad åt detaljer från
det nya de höga skrifta ö beskriver hur det gick. Fin
när betona blev Fin seder, hur smidigt man kunde
baga bära sig åt, spotta i sunsa m. m. ö ju mera ättn
arna förvånade sig desto mera breddas det på.

Skolhäraren, en gammal man, kallades av de yngre
äldre mästarna i "lärar" för "mäster"; han hade varit de
nas mästare, men det ansåg frädgårdsmästaren som va
yngre för gammaldags ö undersökte dem om att de
skulle säga skolhäraren, och inte var det en okunnig
het de höllo fast vid det gamla, i en av de tillrättan vord
som var humoristiskt lagd vordde: "Åh vi vi
sko-lärare hi kan så för vi vi trä-lärare hi dej".
Under tiden hade en sten det av kunniga samlet i
kammaren, frädvid stugan i bredd med stenset, som hade
frädgult i jock sin värm från yngre i stugan ö en del
basta rummet, där påmmande bjöds ut när de kunn
på besök. Där var bekantastänk ö delaktig med

"Småkl" öar, säng med vit Fäcke samt lina skjöl eller
skänk med skjöl i klaff-bnd. Där satts skolden fram
i några andra bättre puser eller suror, som brudarna
gammaldoq. brimen ville ha, samt kvinnliga släk-
tingar. Lina fram var här medelgumpen då hon skulle
skära sin sockerkaka, som var av en ny typ med
endast ett stort lag med ett bunsifit av papper i mitten.
Denna kaka äro till ett gäst vin, såväl något av det
första nya som sedan hastigt kom att frändas i hua.
hasta all gammal Tradition.

För dröcker kaffe med bröd i "grökar" för brudarna de
man tackade i tackades i bad parat med alla i en
var. Karlarna fick sin resare - en ny eller flera,
för att frändas (de kunde bli för många) i de gings att rika
nått på yttreblåden i de för många på besvärliga hettar
na som kunde ge upphov till högrydda dispyter.

Skjutarna skulle de i stället biträdande ordna med.
i det tog tid innan de blevo i ordning åt alla. Kvin-

man sökte rätt på sina verk-begyrt, yttre blöda i gjälar
 biträdda och uppasser skansa som Tsigit enast dem, i som äro
 hade att lämna de konger m. m. som förninge varit i
 åt de långviga gästerna. Afakt skulle de vara laga
 den "verk-begyrt" som fond nämnt jämte annat godt
 man skulle ha hem på fäkt "det vände till. När man
 tog avsked bjöds till en-das-gille vid middags-tid
 dagen därpå, i si antäddes hemfärda i natten i
 efter några timmar kunde det vara till att che g-
 rig ar om man g- på grund ar avståndet lyckats undan
 be sig. Över heljeda gen tiller gille, men de för
 husmans folk m. fl. som hjälpt till ut i inne, de
 var de gäster i husets folk skötte hushället. Rätter-
 na bestodo de ar det om var öm ar alla slag.
 För öfrigt bars mat omkring till behörande o
 skickades med hem till hemnabvarande. De som hjäl-
 te till: "gillsgästen skulle över ha med sig hem riktigt
 i det gick att mer att vara omkring ar för direkt för-
 brukning

kan man gärna säga då det skulle vara riktigt fintigt
men man var "nåttas pödd" vid bordet.

Att de bokbiter gästerna hade med hem delades
ut till granarna i vännen, men en speltbake-tygg
kunde göras till särskilda följfällan i en sockerka.
När svarta i vita rött i borta grändes som ett minne
i nägra pulpet-låda eller ställdes som pyntnad
på en byrå där de stodo till de bleo jämt ge
den som samlade sådana minnen kunde hålla reda
på dem genom någon liten detalj i peka ut; den är
där i den är där ifrån. Så var det även med de
svart i vita karamellpapper med deviser som se-
nare kunde samlas när de kom i bruk.

Så hade då den sista av denna generation av släkten
"hållad in" i kommit "med her (-heda) i jonen"

Jag kan i detta sammanhang ej låta bli att nämna några
ord om uttrycket här ovan - "hålla in" = avsluta = låta sig
svika. På detta lufande mot livets slut upptrade

man också i tid som någon minns syftade man också
med hell-söt = dödlig sjukdom = sjukdom som
jick människor att kalla (= lita) sig i goden. Man
kände säkerhet ej på sin. Äldra tid någon Tanke på att
otidsiden betydde inträde i Hela rike = hell-söt
när man sade om en som avtygade eller var dödligt
sjuk att det blev nog hans "hellsöt" = det som dog honom
omkulle för alltid.

Kanske har i denna skildring mycket oväsentligt
kommit med i mycket väsentligt undgått beskrivningen.
men som det kanske ej är så lätt att göra sig en förestäl-
ning om, ej blott hur det gått till, utan även om folksin-
inställning i Tankevärld har jag sagt uttryckt det just
som det står för mitt minne om nära 50 år senare.
De stora förändringarna ha skett efter denna tid. Kanske
har också det gamla fortlevat något längre fortlevat i
goden. Så var det utmärkt i Gårdsby i nog även vid
jordbränsle då förhållanden var annorlunda. Kanske
ej heller så utpräglat bland armodatna då.

Efterbörd av minnen från Per Truls Tid.

Y samband med vad som skrevits om stadsresan både
även nämnas något om en resa som Man Per Truls en
gång i sin ungdom gjorde i som var en stor vandring
i hemmet till. Den hade följt efter väst till Vite-
by, ända långt ut - "från sin öster län" - som
man här kallat trakten omkring Ystad, i denna resa var
att minne för livet, det var ett stort arstänk till i en tid
då man måste färdas med häst & vagn i de vagnar som
de fanns, i ofta drag kom fram minnen från denna
resa, hur man där hade olika seder i bruk enst till
Man ägde vilsebeder så att alla använde vilse-
beder när man åt (troligen drack i vardagslog?) trots det
var fattig bygd. En morgon troligen vindsommar da
dagen (eller juledagen?) kom en granne så tidigt att
han tog karets invånare, åtminstone rikta han det i
fjöd en "best" (sup) ut med krad flaskor i glas, något som
var okänt här, men där ägde någon betydelse, visst med

avseende på äktets grida?

Det var släkt man gästade i det kom ju Tänkes att styg-
morden hade förbindelse med denna sak i att hemmets
riktigheten som ledningarna var ett bra exempel.

Under dåliga är när grida utgick för att österns ung-
dom inget ut i väster för att inget inget arbete i bördiga
byggd, kanske kan man varit en av dessa några gånger i
från år 1800-talet.

Andra handlingar från min P.T.s tid som även för om-
räkningar var när folket blev uppskrämt genom att någon
kommer visade sig, då stundade roliga tider; det kom
ut rykten om att jorden skulle föras. En gång, minnande
var det på 1860-talet, visade sig en kommit som näst
bidde världens undergång. Den skulle stifta ihop
med vår jord en viss beständ dag. Att någon många
triddes det fullt i fäst. Som exempel på vilka jag
nämna att min P.T. som själv ställde mig skeptisk
till uppgifter, berättade att en grannkommun kom in i

hennes hem ett par dagar innan ö sig att man P.T:s
sysslade med bak. Hon tyckte som så att de var
dumma, som bakade när jorden skulle förgås, de be-
trädades inte bröd, men man P.T:s svarade: "Vi får ju
ha bröd så länge vi e' me', så får vi ju se va den blir av,
ja' tror förresten att världens undergång blir när vi
Herrn vil e' inte när människor sätter på för den
När: den dagen i den stunden vet ingen". Gå du bara
hem ö sköt dina sysslor som du e' van. de har du
bestämt bäst av". Nej men, om hon gjorde mer än hon
var tvungen till, tyckte denna, i David blev det.
Att så dagar var gången ö världen ändå bestod, kom hon
ganska skamsen för att låna bröd från man P.T:s.
Att den kristna dagen kom trog det som nämnd, av
många helt på allvar. De som blint trodde på världens
undergång samla des i hemmen eller flera på ett ställe
ö buddes sig efter sin lögning i sitt sinnelag. Darn-
liga hem läste man i bibeln, bad i sjöng den läste

psalmer för att hålla sig besedd. I andra åt man i drökh
allt som fanns i huset i lieda så intensivt man kunde i
mnet. Men smuliga gränsade ängslan till hysteri, hos
andra såkte man dölja sin ängslan genom överdrifter
åt andra hållet, andra åter skötte sina ryaster som
vanligt till synes oberörda. När dagen i natth var till
ända drog man en lättnadens suck, men det fanns
en hel del att ängsa, man hade blottat sig allu blott-
ställt sig ganska allmänt, genom att visa sina händer
allu genom att prussa på rita lilla föränd.

Det var tillfället då människornas olika lynnen
kommer till synes i de det visade sig att de visst
inte, som det kan se ut i vardagslag vara jämne-
strucka, utan i högsta grad skiftande, det jämne
är endast ett skal som släpper i allmänhet om ger
sig med, vid utomordentliga tillfällen kom olika
beträna fram. Det var också tillfälle då vidskrypet
se i bokstavets blandades med ländas uttögningsar.

II 6

1844 — 1899

Per Tumbssons barn

Jag kan nu följa den äldre generationen från
någgon Tillsammans så gott jag förmått i återgå till
till år 1862 då vi lärade P.T.'s barn vid äldsta dotter.
Hans utträdde i livet. Barnen voro, efter den tidens
stängt uppträdde. De kunde läsa i bok innan de
frigade skolan. Skolplikten fullgjordes i minsta möj-
liga grad. Särskilt beträffande flickorna ensägs i
skolan som nödvändig. därför fick ofta den äldre
Hans söka hjälp till. med säkerhet hos den något
är yngre bröder. Det var nämligen vid i skolan, där
barnantalet var fördubblat mot i våra dagar, att
lunchstämman tillämpades i de mera försigkom-
na eleverna fingo hjälpa de yngre eller mindre
begåvade. Som ett exempel på 1860-talet skolornas
vill jag nämna något om hur det var här i Lunds-
try, de förhållandena i skolor där P.T.'s barn fick

en undervisning med icke jämförbar med Ackeleans
framsynthet, fast sammantaget vid skolorna äro där
varit stor, de skolorna var icke, men skolkardet tycks
ha varit större där än på andra platser, kanske just
därför, det var svårt att hålla kontroll.

Här slutade den förste ordinarie skolläraren i
Lindby skola sin tjänst år 1867. Här hade endast
den vidtänliga utbildning som bestod den som
varit lärare under de folkskolestadgar. Trädde i kraft
Här kan slutad öfverig hans dotter som inte var
utbildad lärarinna, utan endast läst för fadern,
undervisningen af de 118 barnen i skolorna för
en mycket låga lön. Med ihjängått i ordning skötte
hon skolan i Trä år 1869 riklig seminari-
utbildad lärare tillsattes i ungefär samtidigt där
med småskollärarinna. Den här nämnda skollä-
raren behölls aldrig för lärarinna men var sedan
under hela sitt liv "Hole - Elva". Annärkringsvärt

är för det första det: jämförelse med våra dagar
högä humanitet, det duffla nytt nu, i för det
andra att en utbildad kvinnlig lärare kunde
ha denna flock en hand, för det tredje den stora för-
sämringen för ordnandet av skolorsändet. Med den
fäst nämnde läraren var det här endast möjligt
the ordinarie lärare samt två måstollärsinnor
sedan 1842 års folkskolestadga trädde i kraft.
Vi återgå till Per Tuula från Skommar var det bibel
i "flögel" (hufvud) som lästes, psalmer lärdes utantill
i morden, som kunde mycket utantill, hörd den nu
den ricken rörde. Men fast det var strängt i hem-
met, var man mån om att skaffa barnen vad orligt
man kunde inom hemmet, de de som många
andra barnans barn fruga springa till omkring i
husen. Li bakade den till julens "jula marmar"
att den var vanlig deg samt något som man knapp-
kast skulle tes för vi låg till till bake - pepparvatten

som de hade sig med, "man mudda" = geisa vatten
o sode: "Mudda i henne" - "alle minni" - gott här många?
i gissade med välsande lycka.

När Kama så kom ut på allvar kom hon först som
hjälpade åt minnen den, men P.T:s styrmöda, som
då åter var änka, efter den man som väktat P.T:s så myc.
Hon först. Hon var då på undantag i ett litet ställe
i Skarups by där hon hade både kor o gris. Trots att
obekant hon väktat den Tycks de ändå ha försonat sig
med henne o hjälpte henne till rättas till hon ännu
gifte om sig för tredje gången o sedan när hon åter
blev änka, men under hennes gifte perioda Tycks
intet omgångs idkats, då de g. kunde till henne
nått man o hans barn.

En annan sida av Skarups marknad. För sin
tid var "mannen" berättade Kama m. hon man där
i byn rustade till för Skarups marknad, men där hade
man ej tillfälle att få något slakt o varmer just då, den

det var det ett annat slags Fikensättning. Det gällde att fånga
ihop sig o flytta ihop vad man hade både ute i inne
för att ge plats åt så många av handlande o "kommer
jantare" som möjligt som skulle bo där under mark-
nadsdagarna o för vilka man skulle ha lite förtjänst
genom att hyra ut husrum åt dem, lämna dem för-
videnhet o även i några mån passa upp dem. Bara i detta
hus bodde inne i fringhuset två familjer, den ena
bestående av man hustru ett litet barn o två vuxna sö-
ner som hustrun haft i ett tidigare gifte. Skannan var
utlänning o hette Unger, sönerna svenskar o hette Mark.
samt en stor familj med stora o små medlemmar
samt bröder, vars namn jag glömt.

Den andra familjen där mannen visst var skotsk
var mycket utlänning. När sönerna o främlingar målade
de färd i dekorationer, man var alltid i arbete o aldrig
sågs någon syssla för eller hade något leffens för sig.
de unga var de mest exemplariska unga män i sitt

privata liv: i alla som julk pristående sig utan en allom-
lig familj. Fyrt i Milla i bildad på sitt sätt.
Den andra familjen bestod av glada, oförargliga, öppen-
hjärtliga människor som tago dagen som den kom o-
gingo upp i det liv de följde i arbetade alla för det med
liv i lust o vns hämmar med alla de kom i privat be-
ivring med, även med den andra finare familjen i den
ena kvinnan bistod den andra. Dessa senare familj tycks
ha haft olika förel-ningar o deras minsta, till 8-åriga
Jakob påddes ut till spikvinnu. Trängf bodde man. En
familjen hade sommarstugan, den andra stugan i kusten
folk julk maken ibas sig i något hem var man kunde. Vi-
ket var gemensamt för alla i endast en eldstad fanns i
skorstenen. Dessa personliga implik i "Kornmejan Farnas"
liv som visade att somliga av dem strävade på sitt sätt
just det var helt olika allmogens liv, gick stids i stas mot
den uppfattning man annars hade om detta usande folk
Men så fanns andra förttydiga individer som i byrde in sig

ordentligt utan i ett hus utthusen där var hade sitt hus
att "hö", där de insättade sig yttst primitivt. Hjärtfräse
med sina tjörn bröder i ett hus ut logad i en fl. dylika indivi-
der, men de fikande en plats för sig själva som man ej vil-
la ingå i sig utan tog avstånd ifrån, men var rädd för
att mika något. Alla fingo efter den tidens besättning
betala bra för sig i äran för de försämlar betes de fikade
de i köpte ut folket i byn. Skumpas marknad var därför
en ej föraktlig inkomst för folket, o man tycks
 därför ej ha varit oberogen att kusa i en "kommejuntare"
i "faskenepillare", handlandena, som kommo ut från in, ha-
de sina bestända ställen där de tog in i skaffade hu-
set en jämliken beständ. Liten jättjant. Men obehag hade
man även genom det lösa folk, tyvar i tättare som sam-
lades till platsen för att ställa till bisk i stjäl. Man
müste låsa in vad man kunde i oaka över sina fiska-
righeter o djur för uesten så några ped o natten om det
inte för de närbosade försam markades om om alltså stas
något.

Hans egentliga Tröa - Tid 1863 - 1884.

Efter denna förtä tjänst som den så för bekant term Hans som minst - Trö - gädda - till Lindby, där han stannade endast något år i de mest passade barn för att senare återvända dit efter några år som Tröst - Trö. Från detta ställe må endast antecknas ett bruk som jag endast hört i detta sammanhang, men som nog var en berättelse av en gammal redovisning, den nämligen att matrusden, som var nog i den ställning att den kunde fånka bli stor under det år som den på juleafton sedan alla ryssor var undan gjorda men innan man gick att fånka helgen, satte sig ut lappa ett gammalt linne för att, som den sade - "hjälpa jungfru Maria att ry ut barnet". Tröligen var sig detta bruk att man ville stå ut med jungfru Maria för att genom hennes förmedling få en liten barnstöd. I mycket var denna berättelse inte bland dem som höll fast vid den gamla, de som på grund av dålig hälsa om sommarsenlig i Malmö för bad i genom omgången där med folk

i annan samhällsförhållning sökte hem efter liksom dessa.
Det blev ett slags katolskenskap, innerst kunde man uttunga
kenskaper, vidskapelser o.d. sått hem i bildningarna ofta
endast var helt ytlig, man skulle ställa sig väl i de fin ut.
Jag återkommer till ämnet längre fram.

Vid denna tid - 1860-talet - var det en allmän folk-
vandring härifrån till "västertön" eller "summerbyarna" d.v.s.
sydvästra delen av Wimmerby län, i det Rycks g. ha
funnits många av de unga som tjänade sitt bröd här vid
denna tid, som g. under längre eller kortare tid till tjänst
där, man hade det i allmänhet bra där kunde gott i var vändan
eftersom tjänst. Bland dessa unga var också Hanna, som kom
18-årig till S. Åby i för denna tid, plötsligt brötkade hem
gärna om hem det i släktskapsseenden var olika mot här.
Särskilt kanske beträffande lygnet i dialekt, den var så smitt-
de somliga så att deras tal löt ut som spår av dessa orskel-
se där, sjöls till Hanna inte minsta iakttagelse. Till
lygnet var bonderna där på visst sätt lugnare trygga i samtigare

är här, men när man kastar blicken åtminstone vid fiske-
lägen. Något är den högfärd i fullenhet för att utmanas
nyssedig heter är gylligt. Men som här Tycks ha blivit bra-
de klassen kunde jag ha hemmet uppgifter spåras där, man
Tycks ha kommit vara i en ödegång i beständ med högre
stånd utan att låta det övriga till gylligt prät. högfärd
i dämmed följande förskott för den lägre arbetarna som om-
dennas tjänst. Man ville mig inte för god att vara förhållande
sitt folk, men respektstuderades ändå, det var en naturlig sak.
Man var med att ord sagt "far" eller "mor" för den som kunde
huset till, o detta var nog anledning till att folk ville
sig dit. Undantag kunde naturligtvis finnas där för
snålhet kunde välka att mindre godt förhållande, men
i sådana fall kunde för den andra förändringarna här detta
beträffande. Så blev det ofta så att släkterns bröder här ansågs
för rik i ödegång, men av tjänarna som så gärna ville mig dit
för goda hushållare, som jag var som grad som på smått ställen
ansåg tjänarna för en klass långt under sin egen. Som exempel

på förtroeligheten kan nämnas att när Hanna kom som "mel-
lomfru" till L. Åby fick hon husstude-folkets förtroende i en
hög grad att hon i vardagslag nästan räknades som famil-
jemedlem o. fick matvårdens förtroende. Hon fick ligga
inne i samma rum som husbondefolket o. blev beträdd att
hon minsta barnet, som endast var ett par månader gammalt
när hon för maten förde det som endast var 18 år, samt stö-
ta på detta, därför att modern var svinnig ut sig i kätternas
de kunde till det. Med hennes hjälp stötte husmodern spär-
ritt stora huskäll, något som många husmoder kan på-
sig för gäda till, fastän de i ekonomiskt hänseende g-
kande mätta sig med stäppers. Vid huskällan beträffas
tycks man ha följt med sin tid i variationen av mat-
rederna var större tack vare stuvningar o. d., grönsa-
korna hade större plats.

På en 80-100 Ålders gård huskäll i vad denna husmoder
hade att stå i kan man göra sig en föreställning när man
vet att det föntom man i huset o. fyra barn fanns till

någon - Sköst-Trö, mellan Trö ö grebba, samt sex eller sju
manliga Hånare - Jändring - Sköst-djäng Trö kallade.
yngre djängar för gärdens fyra par hästar - Absell ö
Pärlan, Lisan ö Gräcken, Sivan ö Luman, S-T-järna ö
S-T-järnsöf, samt ett par rysslejägar - djängpojkar
samt vaktpojkar när djuren påstades i jätter, små
4-9 års pojkar, ö dessutom under en stor del av året 2-3

7256 (1) Fäskemammar. Djängarna voro vuxna bodde från 20
år upp till 30 i äldre, ofta gamla i gärd. Högsta jäg-
trö var 32 år utom de utvunna förmännen, lin sålt
samt ut till stummen, några klänning ar hemvärd,
Tre djängarna utbrorande, men skjutna o.d. i stället
för linjält, skodon som skomakarna upplade på stället
ar egna brädda lindor in gick visst även i vordagslag
användes på här träskor o.d. storkar. De Trö borna
utgjorde visst faste jäg. Den brötade djäng linor om
visst omkr. 50 år, i vaktpojken hade brösten ö märkligen
guldtyckligt något i klädsg. På brösten det om Hånaren

gjorde sig uphållen vanka extra s. s. någon slags Timme
as de djure som föddes, extra lusor vid gödsellöring
m. m. så att lönen för äldre tjänare blev rosevärt högre
än grundlönen i steg, förhållande till den uphållen tjänare
var tjänarna redde sig i regel utan att vara den kon-
stanta lönen i drifspengarna. Kontant lön sattes i sin
helhet på banken för förvarande och besättning i det var
efter den ledare penning både ymniga stora belopp som
sådana tjänare sparade ihop i sparbanksböcker var
denas stolthet utan att de därför behövde vara särskilt
gripta. Dock fanns de som ej föströda penningens värde
i ej heller kunde läsa eller göra sig en föreställning om
sparbanksbokens statsummas storlek, men ändå satte
en värd för därför att de visste att kapitalen väkte i
ej därför att de skulle göra sig myttor med det en gång,
det var de obunniga men gripta en kategori för sig.
De yngsta kvinnliga tjänarna stads i lönerna redde
i samma klass som väktpriskarna kunde få göra sig mer

med kosten i möjliga mått ut ö.d. i deras lott var liksom
de Jones Jöns arnolds vänd, de skaffades ofta omkring
dagar i ändra. Vid brudet gick pigorna i pyrkarna stå.
i endast husbrudefolket i deras alla rätta pyrkarna
skulle stå i vända, i den om sed, pigorna skulle passa upp
om något fattades i redan om en först på dagen att läm-
na brudet i åtgärd till sitt sittande arbete, ju för man
blev påddig ju mera vänderdes man ut såväl hus-
brudefolk som de manliga medhjälarna, så om det
var till i stället.

Matineringen var som nämnt i regel god i mera om
välkomme än till i endast - vill i potatis - fisk i
potatis, ärtor o fisk i kött i kött samt gjord i välling
i som en långtids till till middagastan var man haft något
särskilt arbete - ägg och kakor - Där omvårdade man redan
då med stuvningar av gjord till kött eller fisk
av gjord tycks tidigast måltid ha varit bland de
gemensamt som först kom i bruk, först bland ståndspersoner

ACC. N:R. M. 8533:274.

249

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

i sedan undan för undan med det gamla ungäret. Det
var dock först då maningen denna bort kom på luns-
mans folkets bord, den ansågs länge endast flask, kött
gäst i potatis för "riktig mat," det gärna var antingen
knyttarmat eller kräpa-för.

Om lunsens bestående folk var man mär om sitt folk, men
som först nämnda kunde det även här förberedna mat.
Det, i som denna lunsen kunde delta i skämt om ett
sådant folk fästas kom var släkt till lunsen, när man
talade om att manar beklagat sig över att drängen åt
upp "silla-nackarna," därför att kom räknade dem för
att se hur många sillar kom åt av den herrens sätta
sitt man lagt ner för vintrens bekost, i som beklagade
sig över att: "den kresne drängen" endast åt en
hal kappe pantröfver i skåle dom "medan" för att
en kappe mer skålen för. Det var en lita som spred
sig som ett redstär under hit med de skrämda
de ungdomarna i så som de gäddor beröstad.

Så var på slätten hade då 1864-65 kvinnorna ännu inte gått ipån häradsdräkten, där fanns ännu "påbinderska", som även var Trättska i stykenska o gick till gårdarna o stöps i band blå - hvond klädseln på kvinnorna. Dessa kläder skulle bindas över ringar, drevet på huvudet när de var Trättska i stulena o Träskta. Sedan kunde de tagas av, förvaras med bitthållande as former o användas flera gånger, men var gång de trättska skulle påbinderskan binda om den. Det var då ej som här endast de gamla som hölles fast vid allmogedräkten utan jag vet bestämt att även den unga morsa där Hanna tjänade fick "bonged blå". Som en egenhet kan nämnas att det var en själsfaller sak att Hanna skulle komma sin matmors här hon komnade sig aldrig själsfört det hon aldrig visade tecken till bekräftlighet när det gällde de husliga uppgifterna. Alla åt vid ett bord, oken åt mest var ett verktyg, skederna hade man inströcker under

brödskeivan vid sin plats. För brödet hade man rundat trä-
tallriken som skurades vita, för sålde pyckantiga, för
troare mat lertallriken i supan-maten så in ge-
mensamt sat med doppelkopp budord. När man dopp-
pade bröd i "syltemilke" - köket i lagrad far mjölk
som här ansågs för en delikatess doppade man flera
i en gemensam skål. Denna syltemjolk utgjorde
överallt här ganska lång tid en äret både smör,
o pålägg till bröds-målets bröd, men det brödet till
god tid att man endast doppade brödbiten, som man
höll för knivspetsen, på ena sidan, o man fick akta
sig för att tappa dem för ofta. Ty det sägs ej gärna att
man "sejda i kared", det kunde misstänkas vara av-
sikthet att den stora far flockens mjölk blev hela
tunnan med syltemjolk. När man hade gjort var
det en allmän regel att husbondes först skulle sätta
skeden i gräffatet, särskilt många om detta helgästnare.
Gäst var vanlig söndagsmat såväl på slätten som

här, men på bättre hördhåll man höll desto oftare iisgröt,
här oftast "kornvellen" by-grynsgröt. Där var också borette van-
ligare i därför också borette-gröt. Vid denna tid
alla helgdagar samt böndagar var gröt stående rätt
men trettondedagen kunde här då alla här skulle
tätas med gröt denna bestå av korn-grynsgröt
Det var ej alls osantligt på stället att drängen skulle
skrapa grytan när gröt lockats men på hur stort om-
råde denna red brukats vet jag ej, kanske i ganska
förligt här det varit ganska utbredd red i detta
endast en rest av bruket som man knappast minns
Förslaget hörde korn-folket till, men det var nog redan
då på tillbakagång med detta bruk, fastän det somlig-
stades s.s. i L. Bedinge ämnar så sent som omkr 1820
Indrades av pigan att här skulle arbeta på en. Kanske gånge
det aldrig i vår här resten inte strötkor i Lofby o det var
endast denna det uti, men det job sig alldeles av sig
själv att här i stället här som bruket för skulle flö o

skära upp i stycken alla de får i lamm som slaktades i jän-
na som slaktades var många, då det g. endast gällde att få
kött utan i framför allt talg. Men de många jorden ljus som
skulle stöpas. Så fanns det i de i lamm även en under-
tagman, som utan det han hade kött i gris född, samt alla
naturliga förmåner för sig i sin jiga, även skulle ha flera
jorden ljus. Bägge hade sitt mesta arbete inombes
i västret i vid spinnrock. En duktig försatte upp
i värdet med en linneräcka i veckan. Linne väides
på värsiden så att räkorna kom på bleka när väi-
rolen tog, ja flera räkorna på stäm anseende hade förs
i även huset med avseende till ordning i flit och ord
gust linne i alla husets inre, då fannarna som
de manliga skulle ha gängrinne. Och det alla grovta
- skitfallet - värdet de linbyxor åt karlarna som
varit så många i ännu i minnet därifrån att de skrode
på läser så blodet rann ibland, när de var nya när
man kom ut att lägga i måste gå bädd, men de hörd till

ö när de fuskats blev de bekogligt vaka. Även räckor i
fäcken åt vagnar, hästar i de ängarna värdes den även
varpen var av detta grova material i instaget till fäcken
av träsk. Fäcken va kunde ha nirkfärgade revärer
i skulle ja komma till synes i träskan i värdes dämp
med viss omsorg, liksom man vandade de fäcken av träsk.
instag som skulle följa med ja stadscessen till värdes
frat liime att lägga ma i grönna dytt eller i räckor
i redan under älets lopp duktygg, dyttvar i liime i
med instag av ylle till ovan dyttvar i "frat stoppar" kuddar.
Sessutten skulle en duktygg till komma spinnna 100 alnar
Hängarn för vintern i ända sköta ma dyttvar (inte 100
alnar trid utan 100 alnar var ja vägt rätt omskräat i per.
kan gamm). At utomhus dyttvar var det ja mest en för
ten pigarna hade utomhus dyttvar i så de dagar ja
sommaren när de blödde sig i ett rent vitt "oppel"
lindtygts lösa överdel, i fastnade gick att laka
linet = "läga lina", sårat sin egen, med en pinne eller

några insädda sädesborn utmärkta lät, som husbonden
land. Rattfukter förekom endast mycket lite, möj-
ligen något roos, mörkter i isdäcken. Dessa ryper var
i hundraak lika för stora områden, men med bind-
ningen av säden som kunde jiga, i husmanskomma-
na till var det ganska olikhet här på stället. Här rullade
man först upp jältet i nekar, sedan lades i knorr-
na eller nekarna halmband, som man i jörög o. under
jagande skörd vid regning väder rullat i några höge
i snott samt buntat i lass d. o. buntar med 30
band lagda åt varje häls = 1 lass band, blev 1 skyle
med 30 nekar. varje sida = ett tre-trasa lass, en trasa
= 20 par nekar. (Ganska vanligt var här att man i gårdar
satte upp: "3-trasa-lass" medan man i småställen
söjde sig med "2-trasa-lass"). Halva till dessa band
hade tröskemännen eller vid regning väderlek, drängar
tröskat av äcks råg, och denna tidigt tröskade råg
blev även så - se - utsädes råg samt ett smaka den nya

skörden av, så kunde ibland Guds de baka när Guds gott
(Länge varit kända i storsbygderna brukade man
strimmar ibland de nekarnas toppar över stalken
eller en blick, man "bösta men" för att på de mörkaste
basta kända till så-ru var man tog in denna sig
Till att lägga de band man så mott, förvis ett
vare nek kunde man använda barn, så fick en
några husmans barn på hjälpa till, i så avse till att
slå nekarna till dem som satte upp. De hade för-
när endast att binda kända i då gingo de
antingen "på ner" eller "längs strängen" = "men" eller på
trären när man lagt kända mitt för varandra, vilket var
sig bäst, då man ej fick stiga över kända vilket hade
något att betyda, vad har jag gått, Man fick ej lämna
någon nek med kända uppåt utan måste vända vare
nek i gingo det helt automatiskt, även det hade någon
vidskräpelig betydelse fast man i senare tid motiverat
det med att kända kunde gå upp när man tog i nek

Var kvinnorna i stämning därtill kunde det kända att man
kom att binda i kapp i då gick det undan med fart i
kände även att den mindre vagnskruade hade något
band om neken i vände den utan att bli bunt till sin
förargelse för de män som spottade "borgdragningen".
Så gick det till här men i S. Åby gjorde man på helt
annat sätt. Där var man med sig var sin kalmar kärke
att draga sträva att binda med samt rassa (var i
en hade sin "Tosa-riva" med sig liksom drängen sin "ple-
jel" = staga) för nek till nek i rullade neken i band den
sig grejerna med till nästa nek. Detta var i ö för sig
många tidsödlare, men så var såder i stället där så fick
att man kunde stå stilla i samla en nek, medan man här
fick samla längre eller kortare stycken så det kom på att
att man band av såder här var här i orten för allmänt
ansett för synd, man spiltte av Guds givna. Allmänt var
var att den som band den sista neken skulle sitta för
bordsandan vid det höstgille som alltid följde efter.

skändes överallt, men jag kan aldrig hint att det tillämpades
sista noken kunde bindas med flera band i stället
ovan på sista lasset eller skylen när man drog samman
söden i skylen eller "kåvar" men en del haft någon vid-
skedlig betydelse var den säkert glömd, då det nu är för-
jakt att vara ett uttryck för glädje i uppsluppenhet därför
att ett arbete som jagat länge var avslutat, ty det tog tid
att köra när allt skulle ske för hand.

När man körde in söder lassade tröen i sista lasset,
röset man samlade sist "etter-vred" eller "stuttrived"
kallades för vänga-tröen varför är skärt men inga
viter eller någon respekt var bunden till det. Inga
olikheter för de olika vterna beträffande de tre sista
uppgifterna är bunda när skörden så var avslutad
kom som sagt körtagillet för alla som på något sätt
deltagit i arbetet i överskriftnas barn, med mat
och druck i lek, det var en ståtlig fest för småfolk
i Trunare. Å åkrarna plockade de husmansboimor som

destfägit i skändarbetet at med hjälp av sina barn i de
barnen dela upp jätten sin emellan i de ej på annat sätt
kunne enas. Hade det varit mycket liggad i at bygg
jätten varit samledes ej så litet i dessa korinnas rickar
som redan förskades i husmännens lög ofta av korin-
nors själar med plöjel m de vore kapabla att använda
den, de svängde den ofta åt sig liab, "Task under örat",
annars använde de höra slagan en träpöls med handtag.
Denna vid var ett välkommet träskott till huset, i rik-
kodes om den fästs till skänk.

Det blev oerhärda skändar på stället i hela halmska-
kan kunde höra ut i plöjas ner i träderna. Bak-
u gnen eldades mest med haln i det steg jättiga m-
rådet i g som här där man fick ta vara på halmen,
med ris, ved i Trä. Oth halmons jalska byggs
låt som kallades för läcke-låt i ansägs för mycket
vände fullare än den vanliga botten i genm spjufening
eller rättning klade askluten. Denne läcke-låt byggdes

i balja med halmvister i botten i hett vatten över lik
som dioken i bles len, mjuk i bles o användes för
tätte plagg. Det var endast en ringa mängd såp-
lut som kom i påga vid Trätt endast huspilkets finaste
plaggo linningar samt finare saker som fick komma
i besöring med såplutan det öfriga av plaggon fick
hänga utanför bäljans kant. För den gröre Trätten
s. s. drängarnas skjorta "kärldelar" lintygets neddel
användes ej annat än asklut i hett vatten som man
i symmetri på stätten hade nära Tju, men som använ-
des över len, de höga av vatten utvisade plattor där
man skiljt Trätt.

Husbruden på stätten där Hanna tjänade deltag inte
själs i arbetet, men bestämde hun det skulle spöras
Hanna hade vid att hålla andra Tju det i de betörde den
tön de fick, folk fanns i överflöd. Tjälso sysslade hun
jäms i sin vakra Trädgård, det om hans huffy i där
Tju han inte arbetet på andra men förskott kullen inte ut sysseltörke.

Så gick Tre och fyra in i Karna återvända Tia det stället
i Lindby där hon fört Hjäna, men nu som Frö.
Allmänt drögo dessa unga som gifvit sig mer Tia stället
även Tia hemtraktens efter några år, det var långt från
hemmet, en tid då man inte hade annat förskaffnings-
medel än sina ben om man ville besöka hemmet, i frukt
var ringa, det blev inte mer än ett eller på sin höjd två
besök i hemmet per år. Vad en hel del minnes de
sedan denna tid i dröj fram minnen om hur man
gjorde, sade i både det där mer, de rika skidåkning
redor i bruk, samt välståndet där och nu.
I Lindby blev Karna som nämnt "Väst-Tro" med geoffa
under sig. Några tid fanns där två Tröer. Trots det var ch
av de ställen där husvårdem sig mer på Hjäna i
ej njåts vidare deltog i arbetet varn hon dock även
hemmet förtror de i stor skiltad gjordes på henne
i fiskstaparen, som ständigt gick sterna med för-
farande grönsat i, även under kalla vinternätter ligg.

ensam ute i det öppna kalla dragiga "kaset" mellan den
öppna stenstena i dörrarna åt gården, där hon för att få
lite värme kunde smyga sig till att locka in bandkon-
den, som gick till på gården om natten, in till sig för att få
lite värme från hans fjäls. När Hanna satt i vägen i kasa-
kammaren på en del förestuga om sommaren kunde
matrusderna smyga sig utifrån till henne med en kopp
kaffe så att ej flickan skulle få reda därpå. Det var
högden av välvilja, då kaffe ej annars på den tiden
vankades annat än om söndagarna annat än för hus-
bondefolket själva, som här ej delade måltiden med folket.
När denna matrusen låg i skalmö för bad hade hon
äldste dottern med sig, denna var omkr. 10 år men
talade redan om vilken hon skulle gifte sig i intet ö-
nnera när hon blev stor. Flickans finge knappast att
sig mätta i ej alls på skymmande föda för att ej bli
stora i grova, de skulle bli rätta: fina som herre-
pöknar, en mycket vanlig stävan bland dessa "fina"

bondkvinnor. Det var g. vanligt att deras döttrar i skolan gräts när de sågs arbeta barns i andra jämmaldags folks "bara äta sina" stora fastandis mada i de hade ätit upp sin lilla matsäck i ett snos, i det hade t. o. m. att de tiggels eller bytte sig till mat för största flickan; här nämnda huskär brukade smygga sig in till Karna så inte någon såg det för att få sig någon smörgås eller ~~platt~~-gås när hon bredde drängarnas "lille-middis" eller "middaefterns-mada", i många gånger när flickorna fått några smörgås nappade hon även åt sin lilla syskon. Detta kan anses väsentligt, men kommer med tiden att det inte skulle bli något undantag, utan ett tidens tecken i den period då en del bönder skivade ofta att arbeta på bondesåglarna i en isten jämföring, ett spindare i rognare typ liknade örnblissen. Den varmen var denna maten närmast mat, men under den tid hon låg borta på himmet anfördes hemmet i minsta flickan till; Karna värd, i husfonden som inte själv

deltog i arbetet eller lade sig i huskillei, lät hemme
handla på egen hand. Bröderna där tillbringade en stor
del av sin tid i sällskap på det värbetagna vändburet
"Tre Kronor" vilket visst inte gagnade varken kon eller ekonomiskt
allt som kunde värdas i jagen s. s. ägg o smör skulle
sändas till staden där matunderen tog emot det o smör
skulle i det egna huskillei ersättas av flött som man
hade i rikliga mängder, då man lät svinen leva öre
i flit äro gamla eller mer o de värderades när de
slaktats efter de stora flött de kommit. Men nu var
det så att komes vrid under den tid de stodo fjädrade
delsis kunde omhändertas av jagen, man solde flytta-
de dem någon middag i brätt i samband med mjölk-
ning, men ingen lade sig här emot att koma under
husens deras betatans flyttade dem öre till "lillemidde"
i "middaffan", o som man alltid hade koma i den staden
att de mjölkade på sommaren i staden i sin den tid på
att de fjädringen var sämst gjorde detta att man fick

oväntat mycket snart att sända med till stan när man
for dit med mästaren i hämbuden hem för att m.m. i änden
kunde gått på mästaren i mjölk hemma. I detta sammanhang
sär och så nämner att det var allmän red att pragnas
och så skulle ge honom salt. Det skedd genom att med
bestämda mellanrum på vissa dagar stoppa mer att
viss brantum, viss en hand full, gjort salt, kassen på
den, och hade inte att komma själva kunde ta sätter åtsig.
För frukterna hade man informats, en f.d. student
som var släkt till huset. Det var en allmän skäran vid
dessa tid att någon av bänderna inte skulle studera
i kallet bli först, och tyckte sig de själva hemma att
jämakt högre på samhälls stegen, mer inte alla dessa m.
ge man talde vid lärdomens myckenhet eller löst i
lärdomstuden, utan det blev många "använda studenter"
eller "kandidater". Den "student" som undervisade här
hade även flera av fruktens gära-påga som ansågs för
begärade till elever samtidigt studentens som eller

Samma kvinnan var skolsat. Den lilla minsta-
söningen, som även skulle delta i undervisningen brukar
de emellanåt säga till mamma för att "hy tröda" åt
hennes när hon ströcker eller sitter bredvid henne med
sin a-b-c-bok i en kort undervisning av henne på ett
sätt. Hon hade en särskild liknelse till de flesta
bokstäverna i förskolan hon t.ex. "Va" bildar den som hon
streckad (= knä) här? så visste mamma att det var bokstaven
-k- (paktstul) i: "Va" bildar den som riddar på bara
rynken? det var visst bokst.-b- o.s.v. Så kunde hon
vara utan att upphäva med arbetet i den lilla läse-
rig verkligen läsa utan tvång. Om det var ett instake
fick den vanligt oakt för henne undervisning ut jag g.
men hon att det var lite av varje Bokstaven j kalla-
des på den tiden för jodd

Limtryckningen på bröstet var ett ärligen återkommande
arbete i när det inträde linet "föd rock på bröstet"
där det sig uttryck för macker eller ifland, men mindre

vanligt i vattnet där det "sänktes", sålde det tröskor
i byttas (= tröskor). Detta arbete föriggick i vanliga fall
i de för flera gårdar gemensamma "byde-stierna"
eller ikländ. Öppen grof, där man steg sig samman
om arbetet i bydegille, där en första spötte trök-
ningen åt alla, det var nämligen ett usla i anse-
hetet arbete i byttingen i grof eller bydestua förig-
gick och i på betygande avstånd från andra lund.
Bydestuan låg ofta i marksköt, och hade under
detta arbete halva med god mat, ingen matman ville
vara samma än den andra. Drängarna hjälpte till, de
"krussa" - den första mest påjestrade träknungen av
det styra lund. Därför visste väl vilken av dräng-
arna de helst ville bytta efter. I Lindby trökade
de träknade gårdarna vid denna tid i två i ordning
sitt lin i tegelgarnna vid tegelbruket vid Lind-
by-vän. Där samledes de unga till linbyttning i
det något av det viktigaste under året. Ett annat yngre

nåre var julesturna, då ungdomen samlades i de går-
dar där man ville ta enst den o dit de medfröde
något var till följnad av den julehöj de påh
o gömt i sina hustru när de ej bunt den till jathige
jorädras i rycken. Å julesturna lekte julleken
i dansades, näst ingdansen med sång. Pantleken
förekom mycket. Också gårdens lustbunde folk kom
deltaga i dansen o leken om de vros unga i gemena
Åkan många om i dansade i kullarna till klackarna
i Is ket, i som ett lustigt intermesso nämnde Karna att
på ett glatt ställe kretsarna under dansen tappade
löpflätan, som då var vanlig i burs högt uppe på den
vudet, i mammen tappade nattkappan, en frögående
se till det lösa becket med brage, men primmen rap-
pade åt sig flätan o strypade den. Bjölficken o man-
nens nattkappe gick samma väg i se fortsatte man lika
bra utan lösburet. Tillfälen till rojer vros allra mest
i många, utom dessa var det nog inte mer än thump
marknad.

är vi bröta gillen i Trana moss gillet när man lag upp Trana
kline gillen som för varit brukliga om på avskrivning.
Det för kanske också sägas något om de fattiga i
Lousings socken, det Lindby län, vid denna tid. Det
när belögnas fattig husets invånare skötte enkla
hårdning o. d. att gäddarna i ett manligt hjok som
inte kunde gå var mycket skicklig att bända ut
o bändade all ut att den här nämnda gäddan som
hög intill fattig huset som lig i socknens utkant, i
för detta arbete fick han ersättning i natura, något
som hjonon ändå skulle ha.

En fattig familj hade haft tre söner som vor mer eller
mindre idioter. Dessa vor på "sodden" o de ambulera
de bland bönderna, som hade att ge dem underhåll
visst antal dagar efter hemmantat i Tage det arbete
as dem de kunde under tiden. Tiderna kunde variera
mellan 3 dagar i en liten gård på c:a 12 flä o till
veckor o mera i större gårdar. Den ene som under

Än det är rätt lön för de frimörger till arbete, bodde i
fattighuset i fick rätt underhåll till sig där. Var det
någon som inte ansåg mig ha användning för den är
viderrä som jag minns - "Marten Hant" - fick han
när han "kom". Hant "maten" för tiden i ett kök
i fick så till fattighuset för de dagarna. Men han fick
en föreställning om hur sådana Stokare kunde ha det
där det fanns tjänare, när man får höra att denne
skärf, som inte kunde tala rent i namn av
gändarnas ägare vid namn, nämnde ett ställe för
- vissa synen (= ansikten) - i det där Hant Hantade
för - vissa vakter - men under Hantens tid ändrade
det till - där tjurarna (= snälla) tröna va - hon tog nämligen
liger värd om Stokaren i behandlade honom som en
människa i hemmet. Men en stund glömdes han det
aldrig, utan kunde många av därefter söka upp honom
för att få en peng, helst vit, eller något gott. Det var vi-
got av en lunds tillgivenhet hos denne idiot, men

så glömde han heller aldrig de sprätt djargar o' pojkar spelas
 hemom, dessa gäddorammor som jag nämnde. Sedan denne
 skänter inte komde arbeta längre länades han ut för
 värd till den som ville ta honom för lägsta betalning
 o' att sedan "värd" ibland komde lämna ungdomen örnig
 o' önska nog en gång. En av dessa bröder "Härad"
 i sin första ungdomstid i en gård vid stora vägen. Han
 hade i bredermsid råkat slå ihjäl gäsen just till
 Henners marknad i husets unge om han fast gäsen på
 den mindre betande gossens rygg i Frång hemom att
 marknadsdagarna gå fram i Träbake på den starkt
 trafikerade vägen, vilket hade en verklig rätt mot
 rätt den som åsyftats, den nämligen att förbjuda stac-
 karens parti därför att inte var klok, o' kallade den
 som föringade honom för gäsen, o' skänkte som
 att hjälpa honom i hela hans livstid just han blev
 en mångbetrodde man, o' även hans efterkommande
 gick det i arn om också mest i smyg i för att reta
 (Häskild skreuter för detta så det lever än?)

barnet a.s.

Under denna tid, slutet av 1860-talet, inträffade
den stora torsten, som vållade mer eller mindre missnöje.
Vår vänta något lite, men i åren kostade 50 rd. per tunna
ö tröskemännarna fick stå i tröskor månader vis för nå-
gon skäppa råg, som ofta var uppäten av kornets familj
långt innan den var fräsch. Men var glad åt den
stora skummet blöms mjölk för dem kunde ja med
sig hem från gårdarna när maten var god ö tröskor
ja de hemkommande. Om tröskemännarnas seden då
eller i början av 1880-talet kostade sig jämt vet jag ej
men några år senare vid mitten av 1890-talet gjorde man
det, då det berättas att man då brukade på "midda afton"
de dagar man rensade kornen, gjorde i ordning, matte upp
i bän i vinden den tröskede råden, då det också var sed
att de arbetarna skulle få en "måle-supp", måla = mätta
av husbröden, som då var med i tecknade upp vad det
blev i papper eller någon logestolpe. Blev en någon anledning
sämjan de mindre god mellan husbröden ö tröskemännarna

Tyg den förre kända gossen att de in "middaften" för
honom i säga att H. H. "bröta sig tjalo" sin hustru medleda.
Under de nämnda väisa även skickades barn ut ett
tjuga, när bröd saknades i kummen, men då skulle
viden om en stor, ty det ansågs i regel för en sten genant.
Små parolar, som inte kunde tala rent kunde komma
in om dörrar i sätta sig sagande: "Vi ha enle br i de".
Det var väisa tiden här men sånare öster ut i väst
"po hin sin österlen". Därifrån kommo hela flocken
av ungdom, som gått hela den långa vägen från St. Bluf
i trakten där omkring, kändt för att söka platsen, ej
endast egentliga tjänare, utan välsituerade frä-
des söner i döttrar, som ej hade någon möjlighet
att finna frida i arbete i hemtrakten. De hade inga
anspråk på lön utan tygo skulle är gäma plats för
barn frida, till förfärg för bygdens egen ungdom,
duktiga arbetsmän och om de, om också deras skick
var olika mot här dötta gas säkerligen ytterligare

fäst åt folkvandringen känslan västant. Dock tycks
det som om man där man hade tjänare som varit fler
än på platser bättre betalde dessa mest lön än tog myn-
domlingar för inte, i att tjänare blev gamla i gärd för-
de till god sed o även att de äldrades, tjänsten.

En sed i festsång, som även här nämnas var att byas
drängar vid helgmålsringningen. Förr och efter skulle
vara med i kyrkstämman i "språka grytar". Det gick så
till att de efter ringningen, till i ordning lags i
kläpper i sörg de där runt kantonerna av klockan
så att att språkade ljud uppstod. Den som kunde
hålla ut längst var värd, en tvärlan alltså. Men
kunde lyssna i andra rum som var öm. Sedan följde
de till in på 1890-talet i till till till på att usla
som så mycket annat när sedan följde samma klag-
et med tiden i sörg, liksom majsjungandets i togar-
det av ringarna. Majsjungandets var för en byllning
till värd i det kändes betydligt för de hvarvarande

När de sjungande närmade sig mer i mer på sin vandring genom byarna i det var en verklig älskan om ett gäst är för byns invånare i medhållandet av Guds välsignelse över folk, för glöda om mer så sjöng: "Gläd oss Gud med en så gyllig sommar" eller: "Var oss allom nödig Gud med glädje". När sedan inte längre kom att stämman med tids arden fler det gärna så att spött förtärande kom att bli huvudsak inte endast efter utan under sjungande i sjungande.

Åkramma var mycket vanlig, i jag vill anföra ett exempel just på denna plats, Lindby vid denna tid omkring 1820. En ung man hade gjort sig ut i färd ärendet i hans under som gick i den nämnda gård på arbete, var enfaldig nog att tala om det, kanske något skrytsamt om han sedan kom hem med oför rättat ärendet (eller kan jämföras) man jagade honom hem det gäst för honom, var så de kom endast: - O, han e hem kommar". Detta om nog för att åkrammet: "Him kommar"

skulle komma att följa denna familj i flera generationer. Te "Per Glim kommer" i "Glimhermannens Nels". En som stulet hade kom att keta "Per Hane" i en dörr komma i fattig huset som behövt spå traktens folk var Tora Boel en som hästammade från en plats benämnd Hjösed i Gönby i var begiven på sprit kallades för Hjöse-Lo, exemplen komma mångfaldiga.

Något för öfver nämnas om de andliga väckelser, som vid denna tid gick fram i orten i vilka just Tulestorp-Tvenstorp pastorats prästman, nämligen pastor Biving, hade stor del. Den stränge logiska förkunnelsen med utmätningar av bebottets eviga liv, der spå som brinner med eld i varel i en evighet som prästerna genom exempel sökte få folk att fatta till genom att jämföra med en fågel som tog en droppe vatten en kvart åt gången, då skulle livet en gång i tiden bli Fört man ej om denna tidpunkt det tog kunde jämföras med evigheten som kom antingen med evig juna eller evig

fröjd. De gjorde ett stadt intyg på dessa predikningar i
sin att leva i fröjd minne just genom liknelsorna. De
vars fröjd långa i under första delen betecknades nu
en stränghet som öfver känslorna i wallning, medan se-
nare delen blev en beskrifning af de himmelska fröjden
som väntades de uppskådade människorna om de flöos
omvärda. En del människor vilde inte i denna stränga
fröjdhimnelse utas övergå till fanatism, hem följde
ist. dyckan af peder kanten, passade på honom utanför
sakristidörren i följde efter honom från den ena kyrkan till
den andra, de t. o. m. församlade hemmet i ansåg sine
egna, som ej i samma grad blivit beörda, för förtäppade
bucelver, som det varit bättre för om de aldrig blivit födda
endast de omvärda ägde människovärde. De födda der
flera vill för att leva en präst som blivit beryktad. Vrin-
nen bland de omvärda af denna kategori, kunde gå länge
vägen för att i edpaga den präst de fått följt till i de
mest oförliga saker t. o. m. angående den äktskapliga

sammanslagningen, men fick man g. det som man väntade
sjönk prästen i hennes skötning. En kvinna kunde förtä
ett arbete som fört gjort på vändagen för att utplåna
den synd som därmed begått i så långa mörskar för att
slippa passera en plats där man långt ut småbarnsträ-
till Torsh på en söndag. Endast de som om fattat religionen
just så som de själva ansågs för värdiga biskopar i det
kunde gå så långt att en kvinna som gällde för präst,
men blev utslagen för vordom i snatthet insatades
en mening på den med att "det hade hon också för
Gud i sitt förlåtelse för i då var allt gott i vat för
hon var ett Guds barn, i den förlåtelse som syndarna.
Om "lövare" komms samma luste de med enstämig
slipig vort, att troken på andakt.
Efter denna stränga lagiska förhållande kom en
mildare evangelisk, såväl kyrklig som frikyrklig, som
förde med sig ett mera balanserat religiöst tänkande,
mera rumsfyllt i fördragade, mer många av de gamla

"Läsarna" höttes på sitt i ibland rent ar fördrönde de
det nya, men många välsignade sådana präster som
Ederstrand i Tullsting som kom efter Bring i gott obehä
över de ögon denna sakt i vaktning. Det blev åter mera
jämvikt i många sinner i en mera lugn naturlig
gudsfruktan. Man läste i sjöng Sanktes i Skaplets
singer till Psalmlikon, men var glad i tillitsfull
med fördragssamt med andra i ansåg sina med-
människor för jämlikar, men gå der för en kategorier
folk har funnits exempel in på 1900-talet i de här
skildrade kan jag säga haft personlig bevisning med i
Hans brötkade gärna om denna tid som sammansjals med
hennes Lindbytid att gå i kyrkan var på den tiden en
given sak i man kunde om att gå i högmässan i en
sommaren hölls bibelförklaringar på söndags efter-
middagarna i det pris då så många som på något
sätt kunde på tillfälle kom tillstades såväl på den
egna och som som länge varit ifrån. I kyrkan fick de

utsocknes källa mig på de platser som voro asedda för
det allmänna om de ej hade vännier bland sockens brann-
te. Väst manne hade sin bestående bänk där ej ens
en annan utsocknes gjorde intåg. Ju mindre försam-
ling ju mera noggrant i ju längre fram i tiden kan
man iakttagit detta bruk, i det kan t.o.m. förekommit
någon vid särskilda tillfällen utsocknes strömmat till, att
"agarna" as bänken blivit stäorda på gånge sedan de
öppnat sin bänk dörr i väntat att "inkräftare", som inte
vetat om bruket, skulle lämna sina platser där för
där varit god plats i kyrkan i röigt fullsat (röigt
som jag sjöls varit ute för vid skelskipet men som förekommit
långt senare i samma församlingarna).

Och vi återgi nu till Karnas plats i Lindby.

En dag i höbryningarna 1840 el. 41 blev det ett starkt
iskväder i man stängde naturligtvis alla dörrar för
att undgå drag stäkte i blodet på händer och kinder såhelt
ut hatten om man var inne då man allmännt trädde

att älskan drog efter dem. Men hade rätt hem en kvatt som
kom inrusande genom en glugg i gäststans i orten. Frö-
jaldes an en älskare i detta exempel drog efter honom
Irene i stigar samla de man så långt från eldstad i
fönster som möjligt, ofta läste någon en psalmboken
någon bön i psalm en när älskan går, alla var tysta
i allvarliga, ingen gick juha mot skyn i ännu minde
falla något opassande yttrande, Men visste om en
kvatt som när älskan gick fallt yttrandet - "nu villar du
kvatt i Tjelleborg" (när detta kvatt vände älskan) i blev
kvatten medelbart i hjälslogon an kvatten i drog som
varning från dylika exempel på guds allvetenhet i stoff.
Älskan drog bort, men det var för vitt att fortsätta med
uttränkas arbete, men syns till och ingen vara var för
Hanna gick upp på vinden efter en del ull som skulle so-
teras, det värsta an ullen an bak, soas, ben i huvud
skulle sorteras ifrån, det var gott nog till dränga strum-
per i vantar m. m.; an det bästa skulle det visas.

Gust som kom kom nu med Töcket med allen i släppte
det på Staggalari kom helt oväntat en äskbråk som
slag nu just på den flöck där Karna minnuten förut
hämtat allen. Under räddningsarbetet deltog Karna
med att in i det siste få ut ur hus bondefolkets
ägs delar medas hennes egna gägar. Den spilla, vi-
gat som gjorde att kom för beirum samt en mindre
penning summa som belöning av brandstridsbologer.
Sin egen tillhörighet var kom så rädd för att vändas att
vännedsledarna måste hjälpa henne i höja smannen
dä den om alldeles för låg, på brandsmen hade kom iirotra
räddas för allt som höll rättväsande till, Brand/insättning
trycks ha varit allmän. Opmärksam för kanske att redan
skedde under sin tid i skumy taget initiativ till en
sammarslutning bränderna där emellan för att genom
ärliga angriften bildas fond för stöd vid elds värde i hjälp
bränderna emellan med arbete vid sådana tillfällen, men
denne brandstrids/penning ej länge beständ.

Efter dödsröden i Lindby kom den samhörighetsens anda fram som knut byalagen alla, som här, hela socknens bönder samman när hjälp behöfdes, o som även kom Hjärtans till del. I en granngård fick man förstod åt Hjärtans. Husbondet flyttade till husvagnens hem som g. var o i långt förflutet, i denna lämnade åt Hjärtans att spöta husvätska på egen hand för Hjärtans o det folk som skulle hjälpa till. Så bodde hon i granngårderna där vann mat lagades, men för öfrigt fick hon i sin i hus vistades i den brända gårdens trädgård där ett bakstug fick Hjärtans som skapen en längre tid. Alla grannar, i även de längre bort belägna gårdarna sände dit mat i försig Hjärtans med kläder en mörkas försig. Dessa mörkas komms hjälpa för att bestå o denna vänlighet i hjälpsamhet levde i Hjärtans hög hornet alltid, men naturligtvis kom endast en i annas gång, i när hon fick se vad Hjärtans fått för sin egen del av matvaror o såg hon riktigt vid o smär m. m. för riktigt i för gift åt den o tog det med sig för egen del, vilket hade till följd att

giorarna därefter endast försög dem med vad de behövde för degen
eller kortare tid för att det verkligen skulle komma dem till
godo som de uttryckligen sade ifrån att det var värt för,
utan att dock träffa ringäcket med västmade folket som de
visade på annat sätt beträffande djuren, berötn m.m.

Det lilla matmordet ansåg för tillräckligt för detta strä-
mskäl, när det inte omöjligt kunde tas på platsen var
så litet att det omöjligt räckte någon väg, men tycks inte
ha haft någon insikt i vad som verkligen behövdes för att
kunna utföra grovarbete, då man också gammaldrags bröden
aktning för arbetet i den arbetande slakten i aldrig gjorts ar-
betet sig varit eller känt om hundra som kommer av arbete.

Denne vinst, som även blev regning i hätt i om Harna till
största delen måste tillbringa under öppen himmel vid sitt
baktråg eller på vägen från i till den en god bit därifrån
belägen gårdar knäcker hundra tiåra för att vilt en smärre
flora och guldfot i måste flytta hem, även från i guden
pias i boorjukdom på grund av vitan, flori = flundra-
parasiter

i lovar i gjorde att de kommit att gå runt i minste släkten
nu.

Från sin sjukdomsperiod förmodade Karna sig gott vara
hela rikt. Ho som var en gult silkespela, som en dam
i Torsjö berggård, som hon varken kunde eller haft minsta
beröring med, men som på ett hura talas om hennes sjukdom,
sände henne. Silket skulle fraktskipas i stvo i smörgås i
stao i så skulle sjukdomen gå med sig i man skulle se hen
den guds frägen skulle dia sig tillbaka under för under.

Som man i denna familj inte var vidskoplig eller orföro för
fick sådana iöd hos silkespeler förmodad som en kuriositet.
Det var ju också kommit från en "fin" plats, från "kanske".

Men Karna åter blev frisk och hon tjänst i en gård i
Helsing, ej så långt från hemmet, där husmodern var dia
i familjen bestod av en gammal man, ägaren, som en
son, en dotter som var helt lam i öftningen att en fru
harden till minnen eller annars vara en lam, en lamhet
som inträtt vid vuxen ålder i för vilken man sågt sårat

här

up

f.

as

hög

in

e

lä

n -

i

Tost

Kam

er

a

Tan

kärnsig Tufförstärken till Guds hjälp genom bibelord i psalmer.
Känsan blev så var därmed att, fast hon var, hade hon,
när hon blev nödd i grubblickligen om var tillstånd, i hon
kunde också psalm boken så var att det inte var många
psalmer som hon inte kunde läsa upp bara man näm-
de nummeret. Det var allen blev så fast för hon blev sjuk
att det skulle lugna, när hon fick höra att Guds ord att
det verkligen ögrublickligen lugnade i så sätt blev
Känsa ytterst frögen i denna tjänst då hon aldrig kunde
undvika.

Denna sjuka lade, trots det lunnarna dög i
i frönsade, hela sitt liv i hoppet på att hon åter skulle
komma upp i talade alltid om hon det bli skulle bli.
Hon önnade för de fattiga i sjukhus i hennes hjälpsamhet
var stor i hon tänkte på att i efter sig i denna förhåll-
ande. Hennes största glädje var när hon såg i bände
de fattigas glädje i Tacksamhet strömma mot sig när
de kommit för att få gåvor vid biktiderna särskilt till jul.

i loven i gjorde att de komms att gå runt i väste släkten
nu.

Från sin sjukdomsperiod förmodade Hanna så gott som
helt rätt. Lis som numera en gul silkespale, som en dam
i Torsjö berggård, som hon varken kunde eller haft minsta
beröring med, men som på ett hirta talas om hennes sjukdom,
sände henne. Silket skulle finbeskippas i stvo i smörgår i
stas i så skulle sjukdomen gå med sig i man skulle se hur
den gula fågeln skulle dra sig tillbaka under för under.

Som man i denna familj inte var vidskeplig eller onötk Tro
Till sådana råd blev silkespalen förvarad som en kuriositet.
Det var ju också kommen från en "fin" plats, från "kasskas".

Men Hanna åter blev frisk för en tjänst i en gård i
Skåne, ej så långt från hemmet, där husmodern var död
i familjen bestod av en gammal man, ägaren, samt en
son, en dotter som var helt barn i öftningen, ett par två
hunder. Tio nummer eller annars vara en barn, en lambert
som inträtt vid vuxen ålder i för vilken man sågt sista

svenska som danska lärare i skolan, även under Yamas tid
där, alla bliska som fanns denna korinna hade en skarp
intelligens med minne, alla rinner yttreast skrifta.

Pi fanns ännu en dotter, som stod på gränsen till idioti.
Den yngsta av dessa tre var tre år yngre än Yama.

Trots denna första misfö, eller på man kunde just se
medlidande, stannade Yama kvar i Fols år, en lång
svår tid i barnhettig hettens tjänst. Den lammes tillit till
kunde fortsetta även de varmare tids år hon hade
därifrån. Första tiden Yama var här var en månad, då
hade ännu inte denna lamma korinna helt undgått för-
mågan av resignation utan anfördes ut som vinnare, i
ingen rätt gick utan att Yama, som hade sin sängplats
kedor i hennes för att kunna vara till hands, måste först
kunna. När anfördes hon som kunde kunde hon be Yama
läsa off bibelspråk eller en psalm vers i sin barn gjord det
blev hon åter lagna. Det var inte av den tidens religiösa
väckelseväg som detta, då hon förlorade skinnid därefter, utan

kärnslig tillförsäkt till Guds hjälp genom bibelord i psalmer.
Hanna blev så var därmed att, fast hon var, hade hon,
när hon blev nöddt i grubblickligen en viss tillstånd, i hon
kunde också psalm boken så väl att det inte var många
psalmer som hon inte kunde läsa upp bara man näm-
de numret. Det var allen blev en så fast för hon den sjuka
att det skulle lugna, när hon fick höra ett Guds ord att
det verkliga i grubblickligen lugnade i på så sätt blev
Hanna ytterst fröjden i denna tjänst då hon aldrig kunde
undvika.

Den sjuka lade, trots det lunnarna dögos ihop
i fröjden, hela sitt liv i hoppet på att hon åter skulle
komma upp i talade alltid om hon det då skulle bli.

Hon omnade för de fattiga i sjuka i hennes hjälpsamhet
var stor i hon tänkte på att i efter sig i dessa förhå-
llande. Hennes största glädje var när hon såg i bände
de fattiga glädje i fröjden i stömma mot sig när
de kom för att få gåvor vid biktiderna särskilt till jul.

alla när hon ställt om att mat skickades till husmans-
familjer med många barn, där hon trakte sig öfver de om-
ring om varit i ett år och en dag. Vid jul fick Hanna lägga de
fattigas "julsågar" (där är olika slag fläsk, gjord v.m.)
i viss ordning i lång bordet, alla skulle inte ha lika
så kunde den lilla, när Hanna var ute från sin säng
se i ordre ut den när någon kom för att hämta.

Ständigt mest barn i djup samt stora minner smär-
trade den lilla mer än något annat i hon skulle göra
för att röja bort anledningarna till det missnöje som hon
med sin skäpplade iakttagelse förmåga mätte för andra.
Hon höjde tyg av den som "gick med handlar" i lät sig det
för att hjälpa hvar sin lilla tjänst i det var ett vänt tids-
fördärligt när man bredde ut för henne det nya i äroa det
ändligt många gamla som hon skulle använda när hon
kom upp i intet kunde vara henne så som om man med
ett ord eller endast en minn isode förklarade honom. Det
ständiga medhålllet bland hennes omgivning där man

än varnade påminnade för att visa trehvar, gjorde att hon
njade fullt i just, trots allt, trodde för att undanrök i hällen
uppe an koppel.

Enbart skitsella an domar korinna som ständigt behövde
tillsyn, skulle varit arbeta m.g. men Hanna skulle dess.
utom sköta lunsstället för de 6-8 personerna, mjölket
utkräffa ärode m. m. då den andra system inte var att
räkna med, utan varare behövde resten även hon.

Under tiden såktes alltför mycket för den lilla, för
ängslan i oron, som med tiden alldeles försvann, sökte
man med vallet i blossade med knut för att driva
bort det onda. På Lars i skinnens förmoda att borta trödde
man i det längsta i tre korinn. Sändes regelbundet
bud. En korinna som skaffade sig fortjänst genom att gå
med sådana bud, blev till sist på korinna i hans ordinati-
oner att hon var till enast sitt korinnar samt de skänka
i pengar den lilla skulle ha samt linnet den yttre legat
på i den kor skulle de kor det stod till, men sedan Han-

node kom på bästa vägar, vände hem i lugn tid med det
besked som själs frändan ut eller med besked att man
skulle förbättra som frunt i lögga mitt vän ~~mot~~
(mitt omstod var rätt) eller lögga omstod på någon om någon i
på ryggen om natten - som var vanliga råd från detta land
Den nämnde kvinnan, som bodde i 24 Skungsgården
sig en god tjänst på detta sätt då man var sjuk
när det gällde denne latske, men till sist blev det upp-
dragat, då trafiken var så stor att andra upptäckte att
det justades. Kana måste många gånger gå till
efter rinnande vatten som tog motströms i steg ut
med ströms i fick och ibland vände om när hon hört
på att komma i vatten med någon, som hon misstänkte sig
skulle förtä eller respektera hennes ärende. Bland an-
ra mystiska råd som hon måste göra var att i båg på
samla vindsommar drog i ett lats som den sjuka skulle
vila på. Enbart tror på hjälp samt omvårdningen i span-
ningen gjorde att den sjukas andliga ynnest vilts upp.

På det om midsommardag för även anfrågas att man var
mycket nog med att toga in röckarna som lige på tullen
under midsommaren, då man trodde att Högger de-
-mimmerduggen - hade en frätande vecka på limmet.
Midsommaraften var det man och i Pan. Glans - isten i stu-
gens bjälke, en för varje person, för att se vem som
skulle vara längst. Den var "öta" först visade sig
jätt. Trodde det, på grund av ^{den} det seftighet kunde dessa
vänta (allt inånde av redumtyg) länge källa sig på i vä-
r.

Lönen var även här 32 kr. men hänt till barn de drö-
mgar om fick av den spika, som var översteg lönen.
Dessutom fick barn, när beringade vandra de vej-
skittar i andra handlande barn med sina fina spalen
i Tyger, med av det som brytes, i de den asture lönen.
När Hög trodde barn i vill flytta, men bevektes
av den barnas barn att stanna i jätt i 1884 barnade
barn denna tjänst för att 1885 gifta sig med den man
barn gjort sin till spän i tidigare i på grund av sin

Förngra ställning endast kommit träffa någon gång
som hastigast vid kyrkan, då hon alltid måste skynda
sig hem till den väntande barnen i viddagen som inga
annars kunde göra något vid i detta hus, samt någon
gång vid helgerna i Skumpens marknad, då några måste
lijas att sitta hos den sjuka.

Hä gick Hansas bästa år i detta uppoffrande arbete.
Under tiden hade järnvägen kommit till stationen
i Skump gjordes att ett samhälle snabbt kom att växa
upp där som för endast femtio år sedan och växtunga-
var mellan de vägar som där växer i den förut endast
legat till i flera gårdar ett par hus i en smula där
någon mark, och blev till en mycket kort tid ett han-
delcentrum, förut hade man mest järns antingen
till Ystad, Malmö eller stadens två för affärer, hela
folkets till kom att undgå en förändring sedan förvar-
blev till gängliga på så nära vägar och gamle tiden
med sitt iakttagelse värd förvarm i en ny tid gick in.